

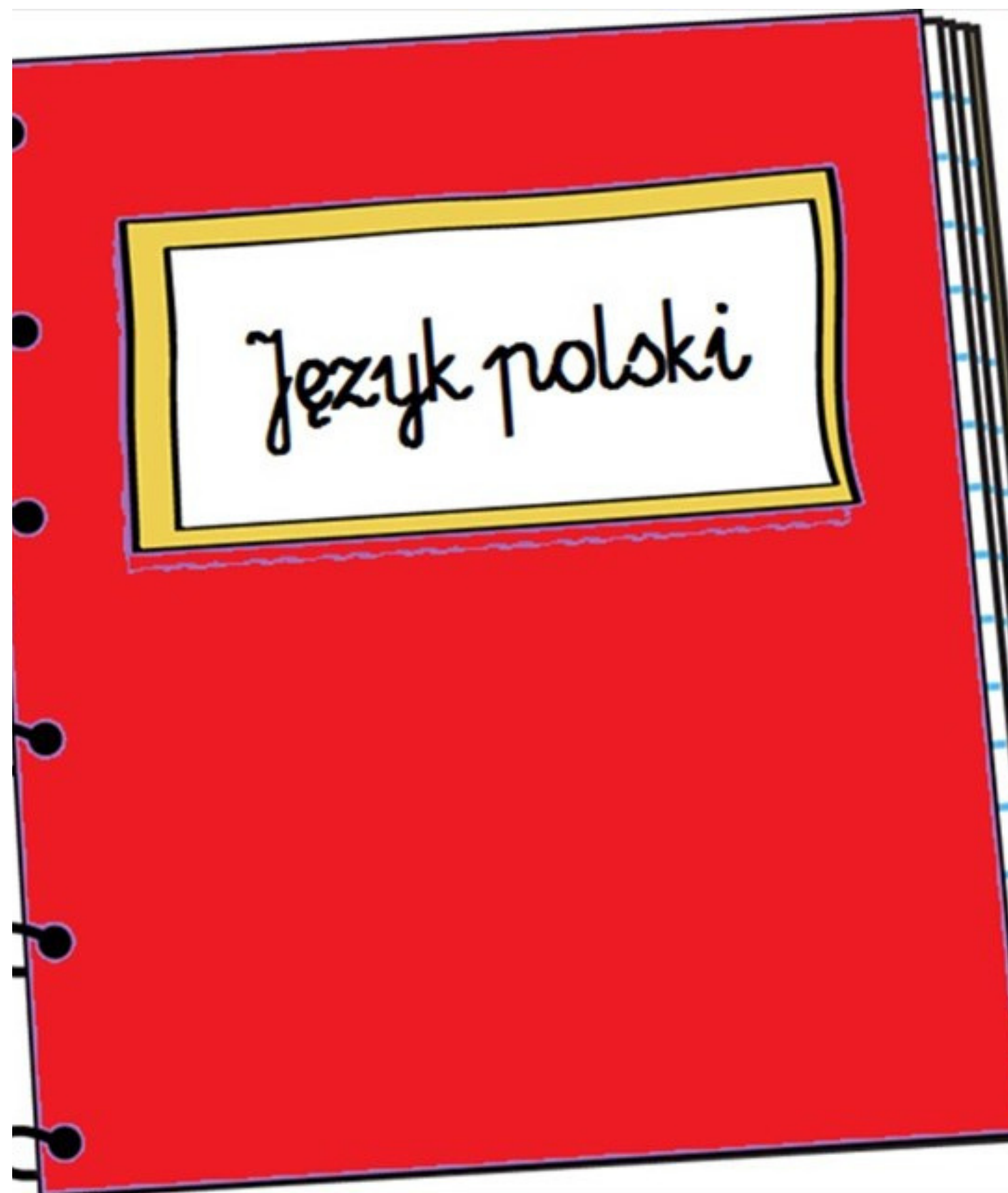
Trudności w opanowaniu odmiany liczebników w nauczaniu języka polskiego jako obcego na przykładzie studentów wschodniosłowiańskojęzycznych.

 drodzenie
8 - 11.10.2020

**DNI NAUKI POLSKIEJ
W BERDIAŃSKU**

Jednym z najważniejszych, a jednocześnie najtrudniejszych, zagadnień gramatycznych przy nauczaniu języka polskiego jako obcego jest odmiana liczebników. Wprowadzenie liczebników do nauki języka polskiego zaczyna się już od poziomu A1, chociaż ich odmiana, wcale nie jest łatwym tematem do opanowania i przysparza wiele kłopotów nie tylko obcokrajowcom ale także użytkownikom rodzimym. Coraz częściej można obserwować sytuację, kiedy Polacy zamiast liczebników zbiorowych np. dwoje, troje, pięcioro wykorzystują rzeczowniki dwójka, trójka, piątka (np. jeżeli mówi się o dzieciach), kolejnym uproszczeniem związanym z używaniem liczebników zbiorowych jest zamiana wyrazów oznaczających młode istoty rzeczownikami rodzaju męskiego, np. „pięcioro kociąt” – „pięć kociaków”, zjawisko to jest związane z upraszczaniem odmiany, które rozpowszechnia się w języku potocznym.

Przedmiotem tego artykułu są liczebniki główne, zbiorowe i porządkowe i ich relacje fleksyjno-składniowe z innymi częściami mowy. Ze względu na to, że język polski jest językiem spokrewnionym z językami ukraińskim i rosyjskim, sposoby nauczania powinny uwzględniać metodę porównawczą oraz wpływ interferencji językowej przy nauczaniu studentów dwujęzycznych (na przykład Ukraińców, zwłaszcza z Ukrainy wschodniej oraz Białorusinów). Klasyfikacje błędów językowych pojawiających się podczas nauczania języka polskiego przez osoby słowiańskojęzyczne zostały szczegółowo omówione w pracach glottodydaktycznych A. Dąbrowskiej, U. Dobesz, M. Pasieki (2010), A. Krawczuk (2006, 2009, 2012, 2015), A. Górskiej (2015). W wyżej wymienionych pracach zostały przedstawione wszystkie typy błędów językowych, jednakże ja w niniejszym artykule chciałabym skupić się na opisanu i analizie wyłącznie liczebników oraz ich związków fleksyjno-składniowych z innymi częściami mowy. W celu zrozumienia i wyeliminowania błędów pojawiających się w trakcie nauczania języka polskiego jako obcego przeprowadziłam badania w formie testu na znajomość liczebników polskich wśród osób uczących się języka polskiego z Ukrainy, Białorusi oraz Ukraińców mieszkających na stałe w Polsce. W badaniach wzięło udział 86 respondentów w wieku od 14 do 60 lat, uczących się języka polskiego od trzech miesięcy do kilku lat. Oprócz rozwiązania testu na znajomość odmiany różnych typów liczebników, uczestnicy badania odpowiedzieli na pytania o miejscu zamieszkania, wieku, języku, którego używają w domu oraz w pracy lub na uczelni, tożsamości narodowej, a także jak długo uczą się języka polskiego.

Zastosowana metoda porównawcza pozwala przyrzeć się relacjom formalno-składniowym oraz łączliwości liczebników z określonymi klasami leksemów (dotyczy to przede wszystkim uzgodnienia liczebników głównych z czasownikami w rodzaju męskoosobowym, złożonych konstrukcji z liczebnikiem jeden oraz liczebników o odmianie przymiotnikowej). W swojej pracy skupiłam się na porównaniu liczebników głównych i porządkowych oraz zbiorowych w językach ukraińskim, rosyjskim i polskim, co pozwoliło przeanalizować przyczyny pojawiania się błędów podczas opanowywania odmiany liczebników przez studentów ukraińsko- i rosyjskojęzycznych.